

de af Det statistiske Departement foretagne Beregninger, opnaas ved Anvendelse af den i Stykke 4 foreslaaede Regel, at Dyrtidstillæggets Sats (540 og 360 Kr.) nedsættes med henholdsvis 54 og 36 Kr. for hver 3 pCt., hvormed Summen af de foran nævnte 4 Udgiftsposter falder under den efter Priserne i Januar 1919 beregnede Sum. I Overensstemmelse hermed foreslaas det, at Dyrtidstillægget fra og med 1. April 1920 skal forøges efter samme Regel, dersom Priserne stiger yderligere. For ikke paa Forhaand at binde Statskassen til Ydelse af ubegrænsede Dyrtidstillægs-Beløb, er det foreslaaet, at Tillægget ikke skal kunne overstige 702 og 468 Kr. aarlig, henholdsvis for højeste og laveste Sats.

Fra Hovedregelen om, at Dyrtidstillægget ydes med samme Beløb til højere og lavere lønnede Tjenestemænd, foreslaas en Undtagelse, for saa vidt angaar de aller laveste Lønninger (Tjenestemænd, der kun delvis er beskæftigede som saadanne, o. l.). For disse vilde Tildeling af Dyrtidstillæg efter den normale Sats virke urimeligt, og man foreslaar derfor, at Dyrtidstillægget ikke skal kunne overstige visse Procenter af Lønnen, 30 og 20 pCt., naar de normale Sats er 540 og 360 Kr., stigende og faldende med henholdsvis 3 og 2 pCt. for hver 54 og 36 Kr. de normale Sats forhøjes eller nedsættes. Ved Anvendelse af disse Regler vil Dyrtidstillægget bringes til Ophør samtidig for Tjenestemænd paa alle Lønningstrin.

Den i Paragraffens 5te Stykke foreslaaede Regel er enslydende med den tilsvarende Bestemmelse i § 14 i Lov Nr. 498 af 28. September 1918.

Til § 93.

Ved Fastsættelsen af Beløbene for de i Lønningslovforslaget optagne Honorarer er man gaaet ud fra samme Prisniveau som ved Fastsættelsen af Lønninger til Tjenestemænd. Det vil derfor være rimeligt, at de Honorarbeløb, der oppebæres af Personer, som ikke er Tjenestemænd,

saa længe Dyrtiden varer, forhøjes noget. Efter den i Paragraffen foreslaaede Regel vil de paagældende Honorarer i Halvaaret Oktober 1919—Marts 1920 blive forhøjede med 30 pCt. Dyrtidstillægget til Honorarer vil ikke kunne overstige 39 pCt., og det vil bortfalde samtidig med Dyrtidstillægget til Tjenestemænd.

Til § 94.

Ligesom Tilfældet er med Hensyn til Konjunkturtillægget (Kapitel 6), foreslaas det, at de Pensionister, der oppebærer Pension i Henhold til denne Lov, faar Ret til Dyrtidstillæg efter Regler, svarende til dem, der gælder for Tjenestemændene. Ved Anvendelsen af de i § 92, 3dje Stykke anførte Grænsebestemmelser (30 og 20 pCt.) og de tilsvarende Bestemmelser i samme Paragrafs 4de Stykke træder Pensionens Størrelse uden Tillæg af Konjunkturtillæg i Stedet for Grundløn og Alderstillæg for Tjenestemændene.

For Pensionister, som oppebærer Pension i Henhold til tidligere Pensionslove, fastsættes intet Dyrtidstillæg i denne Lov, men det forudsættes, at der for disses Vedkommende bliver truffet særlige Foranstaltninger.

Til § 95.

Den foreslaaede Regel svarer til Bestemmelsen i § 15, 1ste Punktum i Lov Nr. 498 af 28. September 1918.

Til § 96.

Enslydende med § 17 i Lov Nr. 498 af 28. September 1918.

Til § 97.

Af Hensyn til de forholdsvis store økonomiske Interesser, der knytter sig til den foreslaaede Ordning af Dyrtidstillægget, vil det formentlig være rettest, at der findes et særligt Organ til Fastsættelsen af de Sats, hvormed Dyrtidstillægget i Henhold til Lovens Bestemmelser bliver at udbetale. Man har derfor foreslaaet Oprettelsen af et fast Nævn, paa hvis Sammensætning baade Regeringen og begge Rigsdagens